

ВИЩЕ ПРАПОР ПЕРЕДЖОВТНЕВОГО ЗМАГАННЯ!

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 44 (317).

Неділя, 9 жовтня 1960 р.

Ціна 20 коп.

ПЕРЕТВОРИМО РІДНУ КІРОВОГРАДСЬКИНУ У КВІТУЧИЙ САД

Немов дзвінка пісня, рознеслася по всій області звістка про хорошу ініціативу тракторної бригади комуністичної праці з колгоспу «Росія», Ново-Українського району. Механізатори два роки тому збудували своїми руками польовий стан, майстерню. А в цьому році вони взяли посади фруктового саду. І посадили 3 гектари. Та не тільки посадили, а старанно, любовно його доглядають. Шумить тепер молоде верховіття дерев.

Кожний добре розуміє, що зелене, розкішне дерево, красиві квіти прикрашають наше життя. Ось чому з великою активністю, з комсомольським завзяттям і молодечим запалом молодь Кіровоградщини включилася в похід за озеленення рідного краю.

Можна впевнено сказати: немає в нашій області куточка, де б у теплі весняні дні не посадили юні патріоти саду чи парку, лісосмуги чи молодого гайочка. Їх руками посаджено 2265 гектарів садів і 217 гектарів виноградників, сотні гектарів лісів, полезахисних лісосмуг, озеленено 124 км шляхів республіканського і місцевого значення.

Характерним є те, що нинішнього року весняна посадка проводилася у знаменні дні. Наша країна відзначала 90-річчя з дня народження В. І. Леніна. Отже, багато нових садів, скверів, парків названі іменем великого вождя. І коли через кілька років зміцніють маленькі деревця, коли зімкнуться і зашумлять крони,

щире спасібі скажуть люди, роблячим комсомольцям.

У дні місячника обком комсомолу щодаки підводив підсумки змагання районних комсомольських організацій. А наприкінці визначені і переможці змагання. Найкраще попрацювали хмельничани. За першість у змаганні хмельницьку районну організацію ЛКСМУ занесено до Книги пошани обкому комсомолу, а першого секретаря райкому Надію Дякову нагороджено Почесною грамотою обкому та відзначено грошовою премією.

Дружно потрудилися на озелененні комсомольці Ульяновського, Долинського, Рівнянського, Ново-Празького, Александрійського районів. Ці комсомольські організації також нагороджені Почесними грамотами.

Ленінські, комсомольські сади, парки, лісосмуги з'явилися у колгоспах імені Калініна, Бобринецького району, імені XX з'їзду КПРС, Вільшанського району та в багатьох інших.

«Хто посадив дерево, той його господар» — кажуть в народі. І справді: до посаджених твоїми руками вишні чи яблуні, клена чи липи ти дороги не забудеш, завжди з гордістю говориш: «Це моє дерево!» А ще більше право матиме сказати ці слова той, хто тендітне деревце викохає, догляне. Саме так роблять члени піонерської дружини імені Зои Космодем'янської, Липовеньківської восьмипіочної школи, Голованівського району. Вони в минулі роки посадили сад, а тепер дбайливо доглядають кожне деревце: своєчасно обкопують його, білять стовбури, обприскують дерева, не допускають розведення гусені. Більш того, піонери допомагають садити і доглядати сади сімей пристарілих і інвалідів свого села.

Так потрібно робити всім учням, особливо піонерам Кіровограда.

Наступила золота осінь. Незабаром розпочнеться посадка дерев.

Бюро обкому ЛКСМУ оголосило з 15 жовтня по 15 листопада місячник по озелененню рідної Кіровоградщини. Він присвячений знаменній даті — 43-м роковинам Великого Жовтня.

Посадити понад тисячу гектарів садів, 200 гектарів полезахисних смуг, 137 гектарів лісів — таке завдання юнаків і дівчат, піонерів і школярів області.

Міськкоми і райкоми комсомолу, секретарі первинних комсомольських організацій, старші піонервожати покликані мобілізувати зусилля комсомольців і піонерів на те, щоб з честю справитися з поставленим завданням.

Це буде найкращим подарунком славній річниці Великого Жовтня.

Хай завзяття, проявлене весною, ще більше примножиться у дні осінньої посадки.

Хай же кожен завжди пам'ятає, що виростити дерево — велика справа. Саме тоді ми перетворимо рідну Кіровоградщину у квітучий сад.

району. Вони в минулі роки посадили сад, а тепер дбайливо доглядають кожне деревце: своєчасно обкопують його, білять стовбури, обприскують дерева, не допускають розведення гусені. Більш того, піонери допомагають садити і доглядати сади сімей пристарілих і інвалідів свого села.

Так потрібно робити всім учням, особливо піонерам Кіровограда.

Наступила золота осінь. Незабаром розпочнеться посадка дерев.

Бюро обкому ЛКСМУ оголосило з 15 жовтня по 15 листопада місячник по озелененню рідної Кіровоградщини. Він присвячений знаменній даті — 43-м роковинам Великого Жовтня.

Посадити понад тисячу гектарів садів, 200 гектарів полезахисних смуг, 137 гектарів лісів — таке завдання юнаків і дівчат, піонерів і школярів області.

Міськкоми і райкоми комсомолу, секретарі первинних комсомольських організацій, старші піонервожати покликані мобілізувати зусилля комсомольців і піонерів на те, щоб з честю справитися з поставленим завданням.

Це буде найкращим подарунком славній річниці Великого Жовтня.

Хай завзяття, проявлене весною, ще більше примножиться у дні осінньої посадки.

Хай же кожен завжди пам'ятає, що виростити дерево — велика справа. Саме тоді ми перетворимо рідну Кіровоградщину у квітучий сад.

Неля Галушко, закінчивши середню школу, не шукала легких шляхів у житті. Вона відразу ж пішла працювати на ферму рідного колгоспу. Тепер Неля найкраща доярка в артілі, одна з передових у районі. І на обласному святі тваринників дівчина буде гідним гостем, бо умови змагання на право участі в ньому виконала: дві з половиною тисячі літрів молока наділа на кожну корову.

На знімку: Неля ГАЛУШКО, доярка колгоспу «Україна», Ново-Українського району.

Фото В. КОВПАКА.

Потурбувалися З ВЕСНИ

ЩЕ весною комсомольці артілі імені Чапаєва, Ново-Українського району, на своїх зборах вирішили до першого жовтня підготувати для громадської худоби всі тваринницькі ферми.

За весняний і літній період руками молоді було зроблено чимало: відремонтовано 26 приміщень, встановлено підвісні дороги та автопоїлки. При кожній фермі обладнано котли для підігрівання води.

В холодні зимові місяці доярки матимуть змогу безпосередньо на фермі читати книги, газети і журнали. В кожному приміщенні є червоної кутки.

Велику допомогу у створенні ситної і теплої зимівлі для громадської худоби подали комсомольцям артілі робітники Помічянського відділення Ново-Української РТС Василь Андрєйчук, Анатолій Войнолович та Олександр Семенов.

Молодь колгоспу імені Чапаєва дотримала свого слова. Худоба буде зимувати в теплих і чистих приміщеннях.

В. ТАРОВИК,
інструктор Ново-Українського райкому ЛКСМУ.

У нас, на бурякопункті

На бурякопункті Сабліно-Знам'янського цукрокомбінату тепер особливо поживалено. З трьох районів області — Кіровоградського, Ново-Празького та Знам'янського безперервним потоком йде «біле золото». До 600 вантажних машин перевозять протягом доби більше 20 тисяч тонн сировини.

Щоб корні не втрачали цукристості, працівники бурякокомбінату перевіряють якість їх попередньо: підготовки членами бурякопункту ланок. Цю роботу виконують комсомолки Людмила Калужна, Рая Марин та робітниця Світлана Бондаренко і Алла Штанько.

СВИНИНА СТАЛА ДЕШЕВШОЮ

По 600 грамів приросту живої ваги кожної тварини добиваються щодоби працівники Олександрівського міжколгоспного відгодівельного пункту Віра Сокурєнко, Микола Черних та їх товариші. На м'ясокомбінат вони здають тварин вагою не менше, як по 85 кілограмів кожна.

Комсомольці відгодівельного пункту добилися того, що один кілограм свинини проти минулого року став дешевшим майже на два карбованці.

В. КУЧЕР,
секретар комсомольської організації.

Збирають корені, оріють на зяб

ВЧАСНО і без втрат зібрати урожай цукрових буряків — таке завдання поставили перед собою трудівники артілі імені Шевченка, Гайворонського району.

Три бурякозбиральних комбайни працюють тепер повний світловий день. Найкращих успіхів добивається колектив агрегату, счолований комсомольцем М. Мельником.

Молоді ланкові Т. Юрченко і Л. Брижатюк, які зобов'язалися виростити по 260 центнерів коренів на кожному гектарі, збирають по 300 центнерів. Хорший урожай коренів у ланках В. Усатюк, Л. Фіцак і інших.

Вже зараз ми дбаємо про врожай наступного року — на площі 237 гектарів механізатори підняли глибокий зяб. Тракторист-к о м с о л ець В. Брижатюк із своїм напарником Н. Новицьким попрацювали на славу.

Наша мета — до 25 жовтня впоратися з оранкою на зяб.

Н. КИРИЧЕНКО,
агроном.

Розповідають, що в сиву давнину, коли залізні речі тільки входили у побут людей, чимало диваків відправлялися за тридев'ять земель в пошуках «дивного скарбу» — металу.

Членам комітету комсомолу заводу «Червона зірка» далеко мандрувати не доводилося. На подвір'ї підприємства: біля цехів, на звалищах, на дорогах, які ведуть в усі кінці заводу, іржавіють сотні тонн металевих скарбів, до яких ще не торкалась рука комсомольців.

Закінчується ударний республіканський місячник по збиранню металевих брухтів. Яку ж ініціативу проявили комсомольці підприємства, щоб взяти найактивнішу участь в ньому? З таким запитанням ми звернулися до секретаря завком комсомолу Івана Климчука.

— У нас є відповідне рішення комітету. Збирали секретарів цехових комсомольських організацій, обговорювали, намітили план.

Іван Климчук намагався відшукати в шухляді відповідну постанову ко-

Червонозорівські «скарби»

мітету. Нарешті знаходить клаптик паперу, на якому записано, що 12 вересня на порядку денному комітету стояло питання про участь заводських комсомольців в місячнику.

— Рішення, правда, ми, ще не встигли оформити протоколом. Але про нього знають секретарі цехових комсомольських організацій.

Тут же в розмову втручається секретар комсомольської організації ковальсько-пресового цеху Анатолій Кравцов.

— А я, відверто кажучи, і не чув про такий місячник.

Про початок ударного комсомольського місячника не має уявлення і Анатолій Шорін — секретар комсомольського бюро верстатобудівного цеху. Івану Климчуку доводиться червоноіти і брати свої слова назад. Його підвели ті, про обізнаність яких він тільки що нам доводив.

Ні в паперах, ні на ділі не зроблено заводським комітетом комсомолу жодного кроку в організації мо-

ді на ударний місячник.

Ми побували на подвір'ї метизників. Напроти приміщення цеху впереміжку з землею, тирсою і промасленим ганчір'ям лежить близько тонн металевих стружок. Трохи далі, біля заводського тирсу — цілі звалища металевих скарбів. Щоб розчистити дорогу для транспорту, на заводі вирішили послати сюди тракторну лопату і приховати від людського ока десятки тонн іржавого брухту. Тут — металеві труби, шестерні від сівалок, стружка, чавунні деталі, змішані разом з цеглою, деревом, землею.

— Провести б комсомольцям два-три неділишки і звільнити подвір'я цеху від брухту. Та де там... — говорить робітник заводу Петро Флоренко.

Біля п'ятого ливарного цеху, на подвір'ї ковальсько-пресового і механоскладального цехів — скрізь, де ми побували, виявили безладно розкидані металеві брухт. Шестерні від сівалок, сошники, ва-

ги, кришки від сівалок «СКГ-6», металеві обрубки, непотрібні чавунні деталі — все це затоптане в землю, притрушене осінніми листям, іржавіє під відкритим небом. Недаремно ж «алеєю металобрухту» прозвали на підприємстві — ту ділянку землі, яка знаходиться між механоскладальним цехом і заводською лікарнею.

Десять разів на день проходить біля металевих скарбів члени заводського комітету комсомолу, перечепаються через них, і все ж не наважаться організувати комсомольців і молодь заводу на ударний республіканський місячник по збиранню цінної сировини для мартенів країни.

Рейдова бригада: О. ЯНОВСЬКИЙ, робітник метизного цеху, М. КОМПАНИЄЦЬ, уповноважений «Втормета», М. ЩЕРБАКОВ, головний інженер обласного управління «Втормет», О. ЧЕРНЕЦЬКИЙ спецкор. «Молодого комунара».

Привітання М. С. Хрущова VI конгресові міжнародної спілки студентів

Товариш М. С. Хрущов надіслав телеграму VI конгресові Міжнародної спілки студентів у Багдаді. Він сердечно вітає учасників конгресу і в їх особі мільйони студентів різних країн.

Відомо, що молодь, студенти, пише М. С. Хрущов, є активною силою, здатною допомогти розв'язанню найважливіших проблем, які хвилюють людство. Думаю, ви погодитесь зі мною, дорогі друзі, що такими найважливішими проблемами сучасності є проблема роззброєння і повне визволення людства від ганебних колоніальних порядків. Від

успішного розв'язання цих проблем залежить щастя і процвітання сотень мільйонів людей нашої планети, майбутнє молодого покоління.

Глава Радянського уряду підкреслює, що конгрес відбувся в знаменний час, коли увагу сотень мільйонів людей привертано до залу засідань Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй, де обговорюються найпекучіші проблеми сучасності. Товариш М. С. Хрущов висловлює впевненість, що студенти внесуть гідний вклад у розв'язання цих проблем.

(ТАРС).

ДРУЗІ хороші твої

УЧИТЕЛЬКА природознавства середньої школи на Соколяцьких хуторах Катерина Іванівна Шкунова часто приводила своїх вихованців у колгоспний сад. Ранньої весни діти допомагали своїм батькам збирати на яблунках гнізда гусіні, восени — копати ямки під саджанці. Та найбільше подобалося їм збирати урожай.

Сергійко Турецький похитав одне, друге яблуко і дивується: яблука ніби однакові, ростуть поруч на одній землі, а плоди їх і на вид і на смак різні. Візьме плід, підійде до садовода Г. І. Шкунова:

— Терентію Івановичу, як називається цей сорт? Садовод лагідно усміхається.

— Про Смирненку чув? — Шось не пригадую, — ніяково відповідає Сергій.

Ласкаво поплескує Терентій Іванович по плечу Сергій:

— Смирненку, Лев Платонович, знаменитий садовод був, жив у селі Млієві, на Черкащині. Він і вивів

цей сорт. Ренет Смирненка називається. Сергій замислюється, виймає з другої кишені ще одне яблуко.

— А цей сорт теж Смирненку вивів?

Терентій Іванович любовно бере яблуко і відповідає:

— Цей сорт вивів Мічурін. Чує про такого?

Сергій зрадів.

— Авжеж чує! Вчителька нам розповідала про нього, і про Смирненку, та я забув...

— Про таких людей, Сергійу, не можна забувати. Їх діла живуть у цих плодах.

ЗАКІНЧИВ Сергій десятирічку, відслужив дійсну службу в Радянській

ського господарського Інституту імені Горького. Він — права рука старого колгоспного садовода.

Вирощують сорти найбільш родючі і стійкі в умовах Кіровоградщини. В своїй роботі використовують найновіші досягнення сільськогосподарської науки. Раніше, та й тепер багато садоводів вирощують саджанці «на пенюк». А вчитель та його учень застосували новий спосіб окуліровки. Вічком роблять щеплення біля самої землі. На другий рік, коли пагінець піде в ріст, старий стовбурець зрізують біля місця щеплення.

По-новому вони формують крону. Раніше паростки чеканили, залишали по 4—5 сантиметрів для потовщення стовбура. Це вимагало багато затрат праці. Тепер на щепі пагінець знизу обчухрують, а вгорі залишають по 5 гілочок, які йдуть у крону.

Садоводи застосували біологічні методи боротьби з шкідниками. При допомозі Кіровоградської обласної дослідної сільськогосподарської станції Сергій сам виростив біля п'яти мільйонів корисних мух-трихограм, які знищують плодожерку. За 2—3 роки ці маленькі мушки повністю знищують шкідника яблунь.

За семирічку колгоспний сад має розширитися до трьохсот гектарів. Багато ще виростить дерев молодий садовод Сергій Турецький.

К. КЛІЩ.

Колгосп «Україна», Кіровоградського району.

ФРЕЗЕРУВАЛЬНИЦЯ — ПІОНЕРВОЖАТА

У четвертокласників Кіровоградської середньої школи № 7 є надійний друг — фрезерувальниця агрегатного заводу Валентина Казанкова.

...Одного січня вранку, поспішаючи на роботу, зустрілася дівчина із своєю першою вчителькою.

Розговорилася. Зоя Прокіпівна запросила Валю в свій клас.

Через декілька днів Казанкова завітала в школу. Тоді й зав'язалась дружба піонерів з передовою виробничницею. Готувала з ними цікаві збори до Жовтневих свят, до Нового року, 8 березня, до ленінських днів, захопила танцями, і тепер весь клас відвідує танцювальну школу при обласному Будинку вчителя.

В квітні цього року Валентину, як кращу піонервожатую — виробничницю, послали в Артек, на республіканський семінар. Артеківські працівники поділились досвідом підготовки піонерів — інструкторів, оформлення загонової дош-

ки, де б щодня висвітлювалося життя загону і т. д.

Зараз механо-складальний цех агрегатного заводу, де працює Валя, і четвертокласники — змагаються. Зобов'язання будуть перевірені на зборі загону на тему «Піонерські руки міцніють у труді», який відбувається в середині жовтня на підприємстві. Звичайно, дівчина старается так підготуватися з піонерами до нього, щоб можна було пішатися своїми вихованцями перед товаришами з цеху.

На знімку: В. Казанкова.

Фото і текст В. КОВПАКА.

Д В І ГАЛИНКИ

ГАЛИНОЮ Чепуровою і Галиною Мальованою по праву гордяться комсомольська організація артілі імені Леніна, Новопрязького району. Дружні, беручі до роботи дівчата. Тож не дарма, коли молоді колгоспу рушила у похід за корми, комсомольці обрали їх вожаками ланок.

Не рахувались подружки ні з часом, ні з своїми силами: працювали і в нічний час, і у вихідні дні. І в тому, що наша організація в останній декаді зайняла по силосуванню перше місце в районі і завоювала перехідний Червоний прапор райкому комсомолу, є і їх скромна частка. По півтори норми виконували зав'язані дівчата. Комбайнер Євгеній Коваленко і Василь Шако, шофери Семен Губа і Василь Беднарник, вантажники Надія Тарасенко і Клавдія Залевська та багато інших брали приклад з подруг-комсомолок.

Тепер обидві подружки збирають цукрові буряки. Їх ланки борються за 300 центнерів коренів з кожного гектара. Попередні підрахунки свідчать, що зобов'язання своє комсомолки виконають.

М. РЯБИЯ,
секретар комсомольської організації.

— 0 —

соціалістичне змагання за гідну зустріч 43-х роковин Великого Жовтня. У підвищених зобов'язаннях, які взяла на честь знаменної дати бригада монтажників, очолювана молодим комуністом тов. Гурою, передбачено закінчити монтаж дифузійної батареї на 5 днів раніше строку.

На монтажні проводиться складання вузлів блоками, за рахунок чого строки будуть скорочені на 25 робочих днів.

За звання комуністичної боротьби бригада будівельників, якою керує тов. Куш. Члени бригади зобов'язалися подвоїти свої зусилля, працювати із значним перевищенням норм і відмінною якістю.

Молоді будівельники Олександрійського заводу, працюючи достроково завершити спорудження об'єкту, приєднуються до ініціаторів змагання, беруть підвищені зобов'язання на честь знаменної дати.

В. ОВОДЕНКО,
Л. СОБОЛЄВ.

Люда дотримала СЛОВА

Якось до кабінету голови колгоспу хтось несміливо постукав.

— Микола Олександровичу! — поріг переступила диячка Людмила Ткач. — Відпустіть на курси шоферів.

— А як же твої корівки?

— Мати працюватиме, дочки курси закінчу. Я опісля знову повернуся на ферму.

— Тоді ж навіщо курси?

— Мені потрібно, — відповіла комсомолка. — У газеті писали ж, що кожній людині потрібно мати декілька спеціальностей...

Знайомі та односельчани тепер нерідко бачили її в районному центрі з книгами і конспектами в руках. Нелегко давалась наука.

...Вантажна автомашинка, зачаквавши, зупинилась. Водій кинувся до мотора.

— Гей, юначе, підкинь до Луполового, — здала гукнула незнайома.

Водій промовчав.

— Та в тебе, здається, не ладиться! Ану постій, — і дівчина нахилилася до мотора.

Через п'ять хвилин автомашинка, набираючи швидкість, мчала до села.

Людмила Ткач успішно склала екзамен, одержала права водія.

Комсомолка добила своє і слово дотримала. Вона знову працює дояркою і непогано працює з вогником, по-комсомольському.

Колгосп імені Карла Маркса, Ульяновського району.

КУЦЕВОЛІВСЬКІ ДІВЧАТА

Куди піти, як влаштувати своє життя, знайти щастя? Над цими питаннями не раз замислювалася Галя Овсієнко. Ще коли вона навчалася в молодших класах, мріяла обов'язково поступити до якогось учбового закладу.

Істину? А в якій з них поступити? І навіщо, для чого? Добре тим, які говорять — оце мого поклонання, там я буду вчитися, цього добиватимусь. В думках Галя навіть заздрила таким щасливцям. Їм все ясно і зрозуміло. А от їй...

В газетах і журналах вона багато читала про трудові подвиги молоді на цілих землях, на будові шахт, Братської ГЕС. А щоб звершити подвиг, треба бути закоханим в те, що робиш. Інакше — який може бути подвиг?

Щоб заспокоїти себе, дівчина виходила за село, в степ. Тут все було рідно: чисте небо, шелест степових трав і сивий Дніпро з улюб-

леним кам'яним острівком.

Ідучи цією дорогою до ріки, Галя не раз вирішувала про себе, що вона ніколи не виїде з рідного села. Але поділитися своїми думками не було з ким. Мати завжди твердила: «Ти в нас одна дочка, вчися. А не будеш вчитися — підеш до колгоспу».

Прикро було слухати такі слова. Ніби колгосп той — пугало. Працюють же інші дівчата і свинарками і доярками. Та ще й як працюють! У колгоспі понад 140 комсомольців, і всі на важливих роботах: на фермах, у тракторних бригадах. Галя не говорила про це матері. Вчилася добре. Пообіцяла навіть, що поступити в інститут.

Та коли одержала атестат зрілості остаточно вирішила попрацювати дояркою. Зайшла в контору колгоспу, подала заяву.

— Дівчина, видно, рішуча, — мовив голова артілі Григорій Хомич Перепеляк. — Нам таких і треба. Тільки гляди — це не за партою сидіти. Не зможеш працювати — скажеш...

На фермі її чекав новий колектив, нові люди. Не осоромитися б перед ними. А спочатку важко-таки було: і вставати о четвертій годині ранку, і доглядати тринадцять корів. Хотілося спати, боліли руки. Та нікому не говорила про це. Працювала мовчки, старалася зробити все завчасно, не відстати від старших.

Вдень працювала, а ввечері читала книжки, готувалася до вступу в сільськогосподарський інститут. Галя тепер твердо вирішила вчитися на агронома. Понад усе полюбила дівчина безкрає поля, хвилі золотого колосся, запах рідної землі.

Ні, вона — таки добре зробила, що нікуди не пішла після школи, що любов свою до землі, своє поклонання перевірила в праці. Згодом турбот у неї прибавилось. Адже вона — кандидат у члени партії, редактор стінної газети, агітатор, студентка Дніпропетровського сільськогосподарського інституту. І все ж за два роки Галина Овсієнко виробила майже півтори тисячі трудоднів. Хіба це не найкраща характеристика дев'ятинадцятирічної дівчини! Виходить, що час не пройшов даремно. Навіть працю пішла Галіні на користь, допомогла їй знайти своє місце в житті.

Нелегко доглядати на випасі тисячу отару овець. Але чабан колгоспу «Росія», Кіровоградського району, Василь Щербина разом з своїм товаришем успішно справляється з цією роботою.

На знімку: чабан Василь ЩЕРБИНА біля колгоспного стада.

Фото М. САВКУНОВА.

А не вчитися в наш час це можна. От взяти хоча б механічне доїння. Здається нічого особливого тут немає. Ще на початку року придбали доїльні апарати і куцеволівці. Старші доярки відмовилися користуватися ними.

— Скільки світ існує, корови завжди доїлися руками, — говорили вони. — Хіба тим апаратом видно як сліди?

Все ж для випробування вирішили одне приміщення обладнати під механічне доїння. Знайшлися і добровольці: Галина Овсієнко, Ліда Полова і Марія Бичко. Ліда Полова до цього вже два роки працювала телятницею і рік дояркою. Весела, жвава, працювала. Вже в перший рік самостійної роботи вона надоїла найбільше молока від корови і виборола право поїхати в Москву на сільськогосподарську виставку. Тепер Ліда закінчує вечірню середню школу і думає поступити в зоотехнічний інститут.

На ударній КОМСОМОЛЬСЬКІЙ

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКИЙ цукровий завод. Скоро, дуже скоро з будови він перетвориться на діюче підприємство. А зараз тут ще з поважною діловитістю рухаються велетні-крани, виблискують вогні електрозварки — напруженим трудовим життям живе ударна комсомольська будова. Йде перекирття поверхів, готуються площі для вакуумапаратів, у головному корпусі встановлюються велетенні дифузії.

Молодь будови завжди працює з вогником. Серед будівельників розгорнулось

Маруся самостійне життя почала після семи класів. Працювала кілька років на молочарні, потім дояркою. Вона також вирішила навчатися у вечірній школі, здобути середню освіту.

Дівчата набрали по 28 корів. Нелегко було доїти в перші дні. Щоб не зменшилась продуктивність корів, молоді доярки робили все, що могли: масажували вим'я, додоювали після апаратів, своєчасно годували і напували.

І все ж у першому місяці надої зменшилися. — А ми що казали? — докоряли старші доярки. — Не послушали нас. Ніяким апаратом не видно те корів краще, ніж руками.

— Ми доведемо вам, що ви неправі, — заперечували дівчата. — Ми і доїтимемо швидше і надоюватимемо більше. Ви доглядаете по 13 корів, а ми по 28.

Відтоді минуло півроку. Ще й тепер окремі доярки твердять, що руками все-таки швидше можна доїти корову. Та кепкувань, насмішок вже не почуєте.

А результати роботи? За цей час ті доярки, які доять вручну одержали по 800—900, а найбільше по 1000

літрів молока від кожної корови. Дівчата ж, які застосовували апарати, надоїли у два рази більше на кожну корову. Та й собівартість одного літра молока у трьох подруг — 70 копійок, а в решти доярок — 98 копійок.

Від впровадження механічного доїння підвищилась культура праці. Правда, багато ще клопоту завдають телята. Та правління колгоспу вже вирішило, що відразу ж після народження їх прийматимуть телятниця. Тоді буде більше вільного часу і для навчання, і на відпочинок. Вже зараз у дівчат кожен четвертий день — вихідний.

Вечорами подружки ходять у клуб, в кіно, на танці. Вони завжди разом — і на роботі, і в години дозвілля.

Коли дивилися на цих веселих доярок у білих халатах, так і хочеться сказати — які ви хороші-прехороші дівчата. Як це добре, що ви здружились у праці, допомагаєте одна одній, що разом крокуєте до спільної мети.

А. ЯВОРСЬКИЙ.
Колгосп «Дніпро», Онуфріївського району.

До села ідуть машини

Заморвав світанок синій,
Скинув роси прохолоді.
До схід сонця на машині
Вирішало у поле,
Заспівали юні друзі —
Вся бригада підхопила.
У високій кукурудзі
Розпустила пісня крила.
Королеві косим нашу...
— Добрий силос, га,
— Добрий силос, га,
— Та лишть, хоча на кашу!
— Хай.. Ви чули?.. Як малята...
А машини ген, над краєм...

— Котрий раз везете,
хлопці?!
І ч у відповідь лунає:
— Бути ось двадцятій
ходці!
Так до самого смеркання,
Польову царівну косим,
— Ти хоча спочив би,
Саню,
На жовтавому покосі.
Синій вечір над степами,
Знову пісня тепла лине,
З молодими качанами
До села ідуть машини.
Михайло ШЕВЧУК.

ЩАСТЯ

Іду з роботи полем...
Скільки бачать очі,
Справа й зліва стигнуть
В колосі життя.
Вітерець із ними
Розмовля очоче
І мов рідних діток
Ніжно пригорта.

А вони грайливо
Хвилями рясними
Десь біжать від нього
В незорю даль;
Як мені хотілось
Теж побігти з ними,
Та велике щастя
Потоптати жаль.
Борис ЧАМЛАЙ.

ХВІСТ І ВУХА

— 1 —

ПРОЛУНАВ дзвінок на перерву.
Діти загомонили.

— Тихіше, — сказала Катерина Василівна, — зараз будемо призначати чергових до наших поросят.

Третьюокласники підносять руки. Партами пробігає шумок. Наростає галас.

— Я.
— Мене!
— Ти вже чергував...
— Бо й ні.

— Катерино Василівно, ви ж обіцяли...

— Марійку!
— Не її черга!

Катерина Василівна вже хотіла назвати прізвисьце Льоні Чуха, низенького товстунчика з білявим чубчиком і кирпатим носом, та її погляд зупинився на його сусідів по парті Миколі Родіку. Той сидить, гортаючи книжку, час від часу зиркаючи чорними оченятами на клас. Відчувши на собі пильний погляд вчительки, хлоп'я шморгнуло носом і ще швидше почало гортати сторінки задачника.

Катерина Василівна пройшлася по класу. За кожним її рухом стежить тридцять пар маленьких очей. Ось її ледве чутні кроки застигли біля парти, де сидять Льоні Чух і Родик.

Коля перестав гортати підручник. Не піднімаючи голови, витягає руку з-під парти і починає мізинцем ковирявись у носі.

— Добре, — спокійно говорить Катерина Василівна, — сьогодні буде чергувати...

Галас притихає.

Над партами вионе тиша.

— ...Коля Родик.

Тиша обірвалася:

— Знову Колька...
— А коли ж я?
— Він їх у чорнило вимаже!

А вихрастий хлопчина незадоволено крутить білочубою голівкою, нервово закриває задачник.

На перерві підходить до вчительки:

— Не хочеться мені...
— Чому?
— А що там хорошого?
— Поросятка рябенки, біленькі.
— Хм... поросятка... Хлопці у футбол грають, а я поросяткам ледіжки зливатиму...

Катерина Василівна поклатла своє легку, ще майже дитячу, руку хлопцеві на плече і уважно заглянула в чорні оченята. А вони були вертляві, неспокійні, як і сам Миколка.

— Не їду... Я доглядатиму, а їсти будуть всі...
— А хто ж це — всі?
— Ташка, Івась, Льонька...

(Сторінка з інтернатською життя)

— І тобі шкода для них?..
— Ні..
— Так чому ж ти не хочеш?
— Не хочу — і все.

— А ми думали подарувати тобі хвіст і вуха... засмажені, з капустою.

Родик з цікавістю глянув на вчительку.

— Хвіст і вуха?
— Так.
— Цілі?
— Цілісінькі...

— 2 —

У НЕВЕЛИЧКОМУ будинку, який раніше був заставлений старими партами, розмістилася шкільна свиноферма. На свіжопоробованій підлозі стояло чотири нових клітки, в яких бігали чистенькі поросята: подарунок підшефного колгоспу. У клітці, біля невеличкого вікна, лежало двоє рябенських поросят. Їх назвали третьокласники Мишкою і Машкою.

Коля Родик зайшов до приміщення. Від скрипу дверей схопилися рябенки і забігли по клітці.

— Ну, чого, чого? — діловито запитав черговий. — Ось одержуйте борщ з хлібом... Другого сьогодні нема... Котлети були дуже смачні і ми їх самі з'їли.

Мишка і Машка захлебтали з корита недоїдений інтернатцями борщ.

А Коля продовжував:

— Ось підрастете і я буду мати з тебе, Машко, хвіст, а з тебе, Мишко, — вуха. Або ні... У Мишки — більший хвіст, а в Машки — он які лапаті вуха... Ну, наїлися? Поросята нишпорили рожевими рильцями по пустому кориті.

— Я ще принесу... Може швидше виросте хвіст і вуха...

Він схопив пусте відро і кинувся до їдальні. На подвір'ї ледве не збив з ніг хлопчину, який уважно спостерігав за бійкою горобців.

Через хвилину Коля знову стояв і дивився, як Мишка і Машка уплітають борщ.

Не чув навіть дзвінка на самопідготовку.

Його смішило те, що Машка товчється в кориті передніми ногами, і що Мишка з апетитом чавкає, не звертаючи на це ніякої уваги. А коли він, Миколка, тільки уваги. А коли він, Миколка, тільки уваги. А коли він, Миколка, тільки уваги.

— Я ще принесу... Може швидше виросте хвіст і вуха...

Він схопив пусте відро і кинувся до їдальні. На подвір'ї ледве не збив з ніг хлопчину, який уважно спостерігав за бійкою горобців.

Через хвилину Коля знову стояв і дивився, як Мишка і Машка уплітають борщ.

Не чув навіть дзвінка на самопідготовку.

Його смішило те, що Машка товчється в кориті передніми ногами, і що Мишка з апетитом чавкає, не звертаючи на це ніякої уваги. А коли він, Миколка, тільки уваги. А коли він, Миколка, тільки уваги.

Солдатська осінь

Фарбують дні траву зелену
Під колір стиглої мигдалі.
На гімнастюрках листя
клену,
Немов начищені медалі,
Солдатські речі в
чемоданах,
Щодень — пісні
дзвінкоголоді
Про те, як мати дожджано
Чекає сина третю осінь.
Олександр ЧЕРНЕЦЬКИЙ.

«ОДКРИВАЧ»

— Оце рішив я правду
вам одкрити, —
Сказав Хома колегам
по чарчині, —
— Земля, їй богу,
на слонах лежить.
Інакше б не хиталась
без причини!

КІНЬ І ВІЗ

— Ну ти й ледачий,
хитрий біс, —
Заторохтів Коневі Віз, —
Тобі б снакати без втоми,
Мені ж — вести вантаж
самому!
Олександр ШКАБОЙ.

На знімку: засідання літературної групи, створеної при редакції районної газети «Колгоспник» (Ново-Українка). Початківці (справа наліво): ветфельдшер міжрайбаклабораторії Микола Гордієнко, тракторист будівельно-монтажного управління «Цукроспецбуду» Олександр Калько, фельдшер райветлікарні Олександр Титенко, муляр міськкредиторки Василь Соколенко, тесляр Капустянського гранітного кар'єру Яків Яровенко, колгоспник сільгоспартлі «Шлях до комунізму» Микола Дишлов (читає своє оповідання «Наша юність»). Засідання веде голова літоб'єднання Георгій Позняк.
Фото Ю. ЦЕЛИХА.

Я полину туди...

Я згадую часто,
Що друзі далеко
Я до півночі спати не
можу.

Полину туди,
Де Черемош кипить,
Де небо високе, погоже.
Полину туди,
Де княнку зустрів,
Де солдатські промчалися
роки.

Буковино моя,
Я навіть полюбив
Твої схили й бурхливі
потоки.

Чернівці дорогі,
Прикарпаття моє,
За трембітою буду ску-
чати,

Про дівчину з Дніпра
Тепло грає зоря
І на полі співають дів-
чата.

Милий друг,
Я приїду в маю,
А чи влітку, чи в осінь
багату.

Я приїду на Прут,
Щоб трембіту почути
Я коломийки веселі, кри-
латі.

Я з собою приніс
Полонини пісні,
Іх на схили Ігула по-
ложу,

Хай Карпати дзвенять
Стоголоссям своїм —
Хай побачить красу їхню
кожен.

Іван ПРЯДУН.

Таки переміг

Малюк піднімається на
гору. Схил крутий та ще й
слизький — тільки що ви-
пав добрячий дощ. Малюк
пройде трохи і впаде, про-
йде трохи і впаде...

Довго боровся він з бі-
дою, а все-таки переміг. Ні-
чого, що у грязюці, що
пальці позбивані. А таки
переміг.

І ні разу не заплакав.
Оцей піде по життю, ні-
чого не злякається.

Пагорок, слизько, — а
йде. Вперед — і все!

Роман ПОПОВИЧ.

На висоті

Не цегли контейнери нині
Приймають дівчата від крану.
Ім сонячні промені виніс
Подякою широю ранок.

Обличчя пашать розігріті,
Рожевим припудрені пилом.
Ще й подихом звичним в них вітер
По келиху свіжості вилив.

А очі — іскрають промінці в них —
Я не віряться — дійсність, чи
сон це, —

Руками дівочими стіни
Знялися висотою до сонця.

Анатолій ЧАЛИЙ.

Матери

У солдата новостей
немного.

На слова он даже
скупуват;

Собмодая тайны очень
строга, —

Письма пишет скромные
солдат.

Матери не надо
многострочий,

Ей не надо нескольких
страниц, —

Ждет она письма и днем
и ночью

Со слезой, быть может,
меж ресниц.

Чтоб ему обрадоваться
сразу

И, волнение вдруг
переборов,

Прочитать лишь две
скупись фразы:

«Здравствуй, мама. Жив
я и здоров...»

В. ЮРЕЧКО.

— Ні, ні, ні! — тричі крикнув
хлопець і вибіг на шкільне по-
двір'я.

Гралася малеча, семикласники
ганяли футбольний м'яч. Та перед
його очима стояли Машка з
Мишкою...

Раптом він помітив дві золотисті
коси на фоні білої блузки.

— Катерино Василівно, Кате-
рино Василівно, — радісно закри-
чав Миколка, — підождіть!

Катерина Василівна зупини-
лась.

— Катерино Василівно, де ж
Машка і Мишка?..

— ??

— Де?..

— Немає.

— Не... ма... е... — протяжно по-
вторив Миколка і опустив вихрас-
ту голівку.

— А ти не сумуй, хвіст і вуха
для тебе приготували... Ходім до
їдальні...

Хлопець мовчав.

— Ну, чого ж ти, ходім... і Ка-
терина Василівна простягла руку
до його маленької вихрастої го-
лівки. А Миколка ступив крок на-
зад і, глянувши на Катерину Ва-
силівну повними сліз очима, ки-
нувся у шкільний сад.

Валерій ЮР'ЄВ.

Перед лицем неспростованих доказів

На квартиру Кривоніщенків вони вірвались нахабно, ніби повновладні господарі.

— Збирайтесь, підемо з нами!

Насмерть переляканий чотирнадцятирічний Леонід забився в риданнях біля збідлої матері. А вона неслухняними руками гладяла скуйовджену голівку сина і тремтячим голосом шепотіла:

— Заспокойся, може все буде гаразд...

— Мерщій, мерщій, — підганяли їх знахабнілі «гості».

Сім'ю Кривоніщенків — матір, її двох сестер, Леоніда і його сестру під конвоем вивели на вулицю. По шляху слідування до них приєднували все нові і нові групи людей, єдина провина яких полягала в тому, що вони належать до єврейської національності.

Засмучена мовчазна юрба нагадувала похоронну процесію з тією лише різницею, що її з усіх боків оточували, ніби роз'ярені вовки, зграї поліцаїв.

— Синку! — почув Леонід такий знайомий з дитинства голос матері. — Тікай, синку, тікай. Передай батькові, що нас...

Леонід зщулювався, озирнувся навкруги. Сп'янілі поліцаї йшли, весело перегукуючись, кидаючи образливі слова на адресу своїх майбутніх жертв. На вулиці Карабінерній юнак шмигнув убік і стрімголов побіг до батька.

— Тату, — ледве переводячи дух, — вигукнув хлопчик. — Всі наші потрапили під облаву. Що робити, батьку?

Г. Т. Кривоніщенко посплав сина до свого брата на Ново-Некрасівку, а сам мерщій побіг рятувати свою сім'ю. Але було пізно...

Відтоді минуло 18 років. Почали забуватися жахливі роки фашистського поневолення. І знову ці страшні картини постали перед Леонідом, коли він віч-на-віч зустрівся з кривавим катом Журавльовим, жорстоких пазурів якого йому пощастило чудом уникнути. Перед лицем суду Леонід дає неспростовні докази чор-

них справ, які учиняв К. Журавльов і його поплічники. Вони, ці недолудки, тоді потопили в крові майже всю сім'ю Кривоніщенків — матір і її двох сестер.

ПРОКУРОР: Підсудний, кого ви ще заарештували в той день?

ПІДСУДНИЙ: Не пам'ятаю.

Показання дає І. С. Односум. Колись він був вчителем радянської школи, а потім продався німецьким окупантам, вірою і правдою служив фашистським загарбникам — був начальником поліції Кіровоградського району, а потім Велико-Висківського.

ГОЛОВУЮЧИЙ: Як дивиться православна церква на вашу попередню діяльність?

ОДНОСУМ: Після тюрми я вже працював на різних роботах.

ГОЛОВУЮЧИЙ: До священослужительства ви працювали в фашистських каральних органах, які мечем розправлялися з радянськими патріотами. Як ви можете поєднувати в одних руках меч карателя і хрест священослужителя?

ОДНОСУМ: (мовчить).

ГОЛОВУЮЧИЙ: Чи знають віруючі вашого приходу, що на вівтарі їх церкви в сутані священника стоїть поліцаї?

ОДНОСУМ: (мовчить).

Виявляється, що цей негідник, рятуючи свою шкуру, втік аж у Західну Німеччину, там він працював на заводах, що випускали літаки, на які Гітлер покладав великі надії.

ПРОКУРОР: Значить ви діяли за церковними канонами: «Будь-який гріх можна замолюти?»

ОДНОСУМ: Я десять років був в ув'язненні і вважаю, що свою провинку спокуював.

ПРОКУРОР: Гріхи спокуюють працюю, а ви й досі продовжуєте жити за рахунок трудящих.

ОДНОСУМ: (мовчить).

ПРОКУРОР: Ви так і не відповіли на запитання головуючого: як ви опинилися в поліції?

ОДНОСУМ: Я не міг

влаштуватися на роботу до школи.

ПРОКУРОР: Справа, мабуть, не в цьому. Зрозумійте, Односум, для нашої, радянської дійсності ви виключно явище — вчитель і кат.

Жахливі картини бандитської розправи над членами підпільної групи П. Лахмана вимальовуються перед присутніми, коли показання дає член цієї групи П. Сазанчук. Йому чудом пощастило уникнути розстрілу. Але він у повній мірі на собі відчув жорстокість К. Журавльова, який позвірячому бив П. Сазанчука шомполом.

До п'ятидесяти свідків пройшло перед судом і всі вони з незаперечною очевидністю підтверджують винність підсудного у його тяжких злочинах: розстрілах радянських людей, нечуваних катуваннях при допитах.

Слово надається медичному експерту Л. Ю. Баркашу, який досліджував трупи людей, розстріляних карателями в районі Ровенського КП. У цьому розстрілі брав безпосередню участь Журавльов, він же і вказав на протитанковий рів, в який були скидані жертви кривавого терору.

— Я вже 14 років працюю в галузі судово-медичної експертизи, але те, з чим довелося зіткнутися на цей раз, не піддається ніякому описові. Є таке визначення: волосся дибом піднімається. Щось подібне відчув і я, коли розкопали могилу і вийняли звідті 28 людських скелетів. У трьох черепи були дощенту розтрощені. Судячи по залишках трупів — це були дорослі жінки та чоловіки і навіть престарілі.

В залі чути приглушений плач рідних і близьких тих, хто загинув від руки ката Журавльова і йому подібних. Мова йде не про звичайні факти судової хроніки, а про найтяжчі злочиня перед Батьківщиною і народом.

Радянські люди вимагають якнайсуворіше покарати кривавого ката-запродаця.

В. КРАМАРЕНКО, М. БАРСЬКИЙ.

Золота осінь. Фотоетюд Р. Рубіна.

На сесії Генеральної Асамблеї ООН

Генеральна Асамблея ООН 6 жовтня перейшла до обговорення порядку денного XV сесії і визначення черговості розгляду пунктів цього порядку денного. В питанні про представництво Китаю в Організації Об'єднаних Націй першим на засіданні виступив глава делегації БРСР К. Т. Мазуров. Він підтримав пропозицію Радянського Союзу про включення до порядку денного питання про надання Китайській Народній Республіці її законного місця в ООН.

Делегат Цейлону підкреслив нелогічність позиції деяких країн, які мають дипломатичні відносини в КНР і в той же час голосують проти відновлення прав Китаю в ООН.

Фікція представництва Китаю, що існує в ООН уже 10 років внаслідок тиску США, це ганебне видовище, яке підриває авторитет ООН, заявив глава польської делегації В. Гомулка. Більше того, ця фікція паралізує нашу Організацію і не дає змоги розв'язувати

найпекучіші міжнародні проблеми.

Глава делегації Української РСР М. В. Підгорний, що виступив, на переконливих прикладах показав усю безглуздість і абсурдність політики Сполучених Штатів щодо КНР.

Глава румунської делегації Г. Георгіу-Деж заявив, що питання про представництво законного уряду Китаю в ООН зачіпає основи Організації Об'єднаних Націй. Георгіу-Деж підкреслив, що не можна говорити про універсальність ООН і одночасно заперечувати право на представництво в ООН держави — засновниці цієї Організації і постійного члена Ради Безпеки.

Організація Об'єднаних Націй, сказав він, повинна усунути американську маріонетку — чанкайшіста і відновити в ООН законні права китайського народу.

На цьому денне засідання Генеральної Асамблеї ООН закрилося.

(ТАРС). Редатор П. МАРЧЕНКО.

ПРО ВСЕ ПОТРОХУ Острів черепах

СЕРЕД безмежних просторів Індійського океану знаходиться архіпелаг Альдабра. Там можна зустріти гігантських черепах. Відпочиваючи на березі дорослі черепахи здалеку здаються схожими на невеличкі автомобілі. Місцеві жителі полюють на них заради смачного м'яса та цінного панцира.

З м'яса черепах варять смачну юшку, неабиякими ласощами вважаються також смачні і поживні яєця черепах, які збирають у великій кількості. Навесні черсгаха відкладає в пісок близько двохсот яєць — і на цьому її материнські турботи закінчуються. Через кілька тижнів вилуплюються маленькі черепашки, завбільшки з монету, і гуртом поспішають до води.

Вік гігантських черепах дуже довгий. На острові Святої Єлени, де перебував у заслання Наполеон, живе гігантська черепаха, завезена з Галапагоських островів двісті п'ятдесят років тому. Довжина цієї черепахи досягає двох метрів, а вага — близько двохсот кілограмів.

Заява комітету молодіжних організацій СРСР

Відповідно до угоди про туристський обмін між Радією студентських подорожей США і Бюро міжнародного молодіжного туризму влітку цього року в Радянському Союзі перебували 76 студентів США, яким було надано шороку можливість відвідати підприємства, колгоспи, учбові заклади, культурні та історичні пам'ятки Москви, Ленінграда, Києва, Тбілісі, Ташкента, Самарканда і ознайомитися з життям, працюю та відпочинком радянської молоді, а також відпочити в Кавказькому міжнародному молодіжному таборі, в студентському таборі Київського державного університету. Доречно відзначити, що, як і завжди, радянські державні органи без усяких перешкод і зволікань видали візи всім американським туристам в зручний для них час.

Заради справедливості слід зауважити, що деякі з цих туристів США, будучи в Радянському Союзі, нехтуючи норми гостинності, намагалися розповсюджувати антирадянську літературу і вести антирадянську пропаганду, за що одного з них — Джеймса Шульца — було видворено з нашої країни.

Цією ж угодою передбачався візид у США восени цього року групи радянських молодих туристів. Проте держдепартамент США досі не видав віз.

23 молодих туристів — інженери, архітектори, вчені, працівники молодіжної і студентської преси змушені були кілька днів своєї відпустки провести в Москві, чекаючи віз, і безрезультатно повернутися додому, бо держдепартамент США не видав віз.

Ці дії американських властей наочно показують, хто заважає культурному співробітництву і туристському обмінові, поліпшенню взаєморозуміння між радянською і американською молоддю.

мент США відмовив у видачі віз туристам з прибалтійських республік.

Якщо до цих фактів додати, що наприкінці вересня ц. р. уряд Італії відмовив у візах делегації ВЛКСМ на з'їзд комсомолу Італії, то з усією очевидністю стає ясно, що «залізну завісу» створюють урядові кола західних країн, і, насамперед, США. Все це ще і ще раз показує, що держдепартамент США найбільше боїться розрядки міжнародної напруженості, прагне відгородити американську молодь від контактів з радянською молоддю.

Повідомляючи громадську думку про новий недружелюбний акт американського уряду, Комітет молодіжних організацій СРСР заявляє від імені всієї радянської молоді свій протест проти вказаних дій американських властей, які ставлять перепони здійсненню угоди про туристський обмін.

Комітет молодіжних організацій СРСР.

БОРТЬБА ЗА ПЕРШІСТЬ ТРИВАЄ

ДОЛИНСЬКА (по телефону). На місцевому стадіоні триває напружена спортивна боротьба з футболом, в якій беруть участь переможці куштових змагань області.

Відбулися перші матчі, в яких зустрілися: Долинська—Кіровоград (0:3), Гайворон—Знам'янка (2:2).

Потім грали: Знам'янка—Кіровоград (1:3) та Кремгес—Олександрія (0:3).

Прикрим є той факт, що на фінальні ігри не з'явилися переможці зони з Малію Виски та Добровеличківки.

В. ГАЛЕНКО.